

Werken met dino's

Willem Hasevoet

Werken met dino's

Schrijver: Willem Hasevoet

Coverontwerp: Brave New Books

ISBN: 9789402117622

<http://www.bravenewbooks.nl/willemhasevoet>

© Willem Hasevoet

Inhoud

| | |
|--|-----|
| Een nieuwe das, een nieuw begin! | 9 |
| De eerste opdracht onder supervisie van Generaal Kommaneuker | 15 |
| De Pompelmoesman laat op zich wachten | 20 |
| Betty Boyle versus Bitsige Betty | 23 |
| Vers vlees – mag het een beetje meer zijn? Introductie van de nieuwe rekruten | 28 |
| Trouw in Elverdrecht – sneeuw en sandalen | 33 |
| Verhuis: instorting van het fort van de Generaal – een unieke kans voor de Loemperik | 42 |
| Vergaderen met het dreamteam: Betty Boyle in action | 48 |
| De verlofaanvraag in zeven stappen, een kunst op zich | 55 |
| Een nieuwe lading broekjes | 67 |
| Slome Sammy vervangt Bomp Bernard. We wensen hem veel succes in het uitoefenen van zijn nieuwe functie | 78 |
| De extralegale voordelen: van treinabonnement tot smartphone | 83 |
| De bedrijfslunch in al zijn facetten | 90 |
| Een goed gesprek over challenging, result oriented management en teamspirit | 95 |
| Een goed groepsgesprek: teamspirit en communicatie zijn belangrijk | 102 |
| Dansen met Dino's: het bedrijfsfeestje | 107 |
| Buitenbedrijfsactiviteiten: van social event tot sportavond | 112 |
| Een fout van de bank in uw voordeel: u ontvangt een excuusbrief en 0,07EUR. Onze excuses voor dit ongemak | 119 |
| Vals alarm van Bart Bullebak | 125 |
| Het Calimerocomplex | 132 |
| Op heterdaad betrapt | 142 |
| Dankwoord | 147 |

Opgedragen aan mijn Prutske

dinosaurus

di.no.sau.rus

zelfstandig naamwoord; de (m)

(1892) gevormd van Grieks *deinos* (geweldig, vreselijk, geducht) + *sauros* (hagedis)

1. vertegenwoordiger van een fossiele groep van reptielen, waartoe de grootste landdieren behoren die ooit hebben bestaan (verkorting: *dino*)
2. (figuurlijk) oudere persoon met ouderwetse denkbeelden
3. logge, ouderwetse organisatie

Uit: Dikke Van Dale Online, © Copyright 2014 Van Dale Uitgevers

Een nieuwe das, een nieuw begin!

Overstappen naar een grotere bank – dát moet je doen! Mijn vorige twee jobs als business analist hadden me al wat bagage meegegeven. Na vijf jaar ben je op de arbeidsmarkt geen groentje meer. Dus kon ik vlot overstappen naar een grootbank. Veel beter dan zo'n slecht georganiseerd en bekrompen familiebedrijf! Nog even de nieuwe das wat strakker aantrekken en het pak op pluisjes controleren. Een goede indruk maken op de nieuwe collega's is belangrijk of nog: voor een eerste indruk krijg je geen tweede kans...

Snorrieborrie, mijn nieuwe baas, kwam me om 9.01 uur en 3 seconden ophalen aan de receptie van Scorebank. In hetzelfde iets te grote witte hemd als bij het sollicitatiegesprek. Het was maandagmorgen en toch zaten er al flink wat kreukels op de rug, die zijn kantoorbocheltje nog verder accentueerden. Als een schoothondje liep ik achter het kleine mannetje aan. Zijn kale plek kon ik met mijn 1 meter 94 vanuit een interessant perspectief gadeslaan. Vooraan had hij het nochtans relatief goed weten te camoufleren. Begrijp me niet verkeerd: ik heb niets tegen de kaalhoofdige medemens, maar besef toch dat een ros snorretje en wat plukjes op de kin geen enkele compensatie bieden voor een glimmende blanke kroon op de kruin... Een te groot hemd compenseert ook niet het gebrek aan gestalte.

Ondertussen was Snorrieborrie me gretig wegwijs aan het maken in het meervoudige badgesysteem en in het feit dat hij er eigenlijk geen voorstander van was. Resultaatgerichtheid

en Activity Based Costing: daar gaat het 'm allemaal om! Hij was een manager van detailplanningen, high-end analyses, gebruiksvriendelijke handleidingen die me de eerste maanden (en soms jaren) wel in het Sanskriet geschreven leken... Kortom: gepland, kordaat, controlfreak.

Tussen de überrationele uitleg en het aanschouwen van een veelgebruikt vergaderlokaal zonder muren en deuren, probeerde ik een antwoord te vinden op de meest essentiële vragen. Waar is de koffiemachine, wat zijn de openingsuren van het restaurant, op welke plaatsen kan men zich wat van de storende en soms gestoorde blikken van collega's afschermen...

Met de onpasselijkheid van een beginnende kleuterjuf stelde meester Snorrieborrie me voor aan mijn nieuwe collega's, de dinosauriërs. Gelukkig herinner ik me niet alles van deze traumatische ervaring. De meeste blikken waren schuins, afzijdig, licht wantrouwig en gespeeld vriendelijk. Een iets warmere handdruk kwam er van Bomp Bernard. Een goedlachse fin-de-carrièreman die nog enkele jaren moest doen teneinde het gewenste eindkapitaal van zijn groepsverzekering te kunnen laten uitkeren. Bovendien moest hij de verwarming thuis intussen wat minder hard zetten. Dat scheelt voor die oude mannetjes...

Verder herinner ik me nog een dame van middelbare leeftijd. Achter een immens bureau met stapels losse papieren, volgekliederde schriftjes, print-outs, agenda's in alle formaten en jaargangen, talloze smerige dessertglasjes, verpakkingen van koekjes, krantenpapieren, al dan niet met etensresten erin of -tussen, zat een charmante Engelse plattelandsdame: Betty Boyle.

Ze begroette me met een schor 'hello', want ondanks haar vijftienvintig jaar ervaring tussen Nederlandstalige collega's, sprak ze geen woord Nederlands. Toen ik haar hand wou

schudden, struikelde ik bijna tegen een van de vele verhuisdozen. Door mijn onhandigheid viel Snorrieborrie op zijn beurt half tegen een kamerplant aan. Gelet op de staat van het ding leek het wel dat er ofwel iemand dagelijks een stukje van at of er eveneens via de verhuisdoos tegenaan strompelde. Betty's handdruk was kleverig en slap. Haar wijsvinger plakte evenveel als een oude vieze honingpot. Ik kon me maar niet van de indruk ontdoen dat ze zonet met diezelfde wijsvinger een van die dessertpotjes had leeg gelikt. Maar wat me nog het meest opviel was de rust die deze voluptueuze dame uitstraalde tussen al die chaos. De van bruin vocht kromgetrokken kopieën, de opengegooide kaften, de Atoma-schriftjes met losse bladen ertussen... het bakende haar territorium af en gaf haar rust. Ik had de eer te mogen plaatsnemen aan het bureau vlak vóór het hare. Gelukkig kon ik alsnog genieten van het uitzicht op het bureau van Bompa Bernard. Even grote chaos maar minder eetbaars, minder organisch materiaal.

Het was een maandag en dus was de Pompelmoesman er niet. De eerste werkdag van de week is namelijk een thuiswerkdag voor deze bebaarde figuur. En neen, dat is zijn echte naam niet maar iemand met zo'n staat van dienst verdient een passende bijnaam. Dat vertel ik later nog wel. Het bureau van Snorrieborrie stelde geen bal voor. In een vorig leven had ik nog een zeer ruim kantoor gedeeld met een andere collega. Daarmee kon je je in enige mate onderscheiden en afschermen van vervelende collega's. Hier had de baas hetzelfde soort bureau als Bompa Bernard of Betty Boyle, maar dan zonder de rommel. Zo wanordelijk als Bernard of Betty, zo ordelijk was Snorrieborrie. Alles stond in perfect geometrische patronen gerangschikt. Elke balpen was evenwijdig met de andere, elke map was van keurige gekleurde labels voorzien. Losse papieren waren taboe.

Men heeft de laatste tijd wat met openlandshapskantoren. Allicht past dat in de cultuur van open dialoog en communicatie en bespaart men verder nog wat op

tussenwanden en deuren. Om zich toch in enige mate van het gepeupel te onderscheiden kreeg iedere manager die lang genoeg zaagde enkele tussenschotten op halve hoogte om zijn territorium af te bakenen. Snorrieborrie stond als burgerlijk ingenieur-actuaris sterk in zijn schoenen wat betreft ruimtelijke ordening. Hij wist zijn bureau en tussenschotten zo te plaatsen dat hij toch wat zicht had op de buitenwereld zonder dat collega-actuarissen en anderen zomaar zijn scherm konden zien. Een strategische zet: nog zo'n sterk punt van m'n baas.

Snorrieborrie vertelde honderduit. Heb ik onthouden: internetgebruik wordt gemonitord (jammer, maar bedankt voor de waarschuwing), dragers van dassen en kostuums zijn volledig overdressed (mijn vroegere collega's hadden ongelijk), thuiswerkdagen kunnen vanaf 1,5 jaar dienst (tenzij je tegen dan nog een groentje bent) en er zijn volgens zijn hiërarchie twee soorten collega's: de actuarissen en de anderen.

Ik kreeg de eerste 15 van de intussen 37 wachtwoorden die je nodig hebt om bij Scorebank te functioneren als business analist. Sommigen dienden om de maand, anderen dan weer om de drie maanden gewijzigd te worden. Exact hetzelfde wachtwoord voor alles was helaas onmogelijk, om veiligheidsredenen allicht. Voor mijn persoonlijke veiligheidsredenen heb ik dan voor het eerst in m'n leven alle wachtwoorden genoteerd en in mijn portefeuille moeten bewaren.

Plots kreeg ik een herinnering voor een vergadering in Outlook: de eerste van talloze, maar dat wist ik toen nog niet...

Verplicht aanwezig: Snorrieborrie (organisator), Generaal Kommaneuwer, Sergeant Deknoet, Willem (groentje, niet-actuaris)

Locatie: Groot bureau Generaal Kommaneuwer

Onderwerp: keuring van de rekruten en plaatsing in de hiërarchie

Generaal Kommaneuker had het hart op de juiste plaats. Hij was een joviale Antwerpenaar maar was vlot tweetalig door zijn achtergrond uit de Antwerpse bourgeoisie van Schilde. Hij behoorde tot het 'bank'-gedeelte van Scorebank en stond daarom laag aangeschreven in de hiërarchie van Snorrieborrie. Hij had zich weten op te werken van achtereenvolgens enveloppen-openscheurder tot administratief medewerker, dossierbeheerder-sectiechef en ten slotte tot manager. Aangezien hij geen noemenswaardige rationele kennis of diploma had, had hij zich opgeworpen tot Officieel Tweetalig Kommaneuker. De inhoud van deze functie zou me pas iets later duidelijk worden.

Eén ding moest men hem nageven: aan de duidelijk hogere tussenschotten van zijn kantoor te zien stond hij bij anderen wél hoger aangeschreven en kon hij duidelijk ook beter en langer zagen.

De Generaal begon wat grapjes te maken over mijn vorige werkgever en diens directeurs. Dat beviel Snorrieborrie niet want die was nooit echt goed geweest in smalltalk. Hij verloor zowaar de controle over de door hem aanvankelijk rationele en goed geplande vergadering. Hij brak abrupt het gesprek af en liep knalrood met mij het bureau uit. 'De Generaal is van het bankgedeelte, vergeet dat niet Willem, vergeet dat niet! Hij doet voor 95 procent enkel de banksectie,' zei Snorrieborrie geïrriteerd.

Mijn baas nodigde me uit voor mijn eerste maaltijd in het bedrijfsrestaurant. Gedurende de komende zeven jaren van mijn carrière bij Scorebank zou dat vaak het hoogtepunt van de dag betekenen. Achter de toog stonden kloeke dames die erin getraind waren de op zich al grote borden overvol te dressereren zonder te morsen. Een gemiddeld maal gaf je een garantie van minimum 1.500 kcal. Dat zorgde voor een verzadigd en lichtjes slaperig gevoel tijdens de gehele namiddag. Aangezien de andere collega's van Score en Bank al gegeten hadden kreeg ik de eer en het genoegen van een tête-à-tête met mijn chef. Gelukkig lagen de borden overvol zodat je daar letterlijk en figuurlijk je mond mee vol had want

die gesprekjes waren niet z'n sterkste kant. Ik probeerde wat te vertellen over reizen. Maar januari is geen reismaand in het gezin van Snorrieborrie. De boeking voor zijn vakantiehuisje in de zomer was nog niet helemaal rond. Terwijl er nog maar zes maanden restten om alles onder controle te krijgen!

Ik veranderde snel van onderwerp want een nerveuze baas is het laatste wat nu nodig was. Toen maakte ik m'n eerste kapitale fout. Er zouden er binnenkort nog vele volgen. Ik dacht het luchtig aan te pakken en begon wat spottende verhaaltjes over sporters, meer bepaald over de door tendinitis gekwelde kromme kolenschoppen van handballers. Nu deed ik zelf wel wat aan sport maar liet ik dit even niet blijken. Gelet op z'n wat gedrongen gestalte en z'n bocheltje leek dit me een veilig onderwerp. Zo'n overwerkte manager had vast geen tijd voor sport en keek neer op mensen die zich ledig hielden met zich voor niets in het zweet te werken. Snorrieborrie keek me teleurgesteld aan: 'Willem, ik ben trainer van een jeugdhandbalteam en heb jarenlange ambitie gehad in de Belgische tweede klasse.' Zijn ogen werden vochtig. Er viel een pijnlijke stilte. Ik had zijn eer gekrenkt, zijn vertrouwen geschonden.

De eerste opdracht onder supervisie van Generaal Kommaneuker

De eerste opdracht kwam eraan. Die had mijn baas enkele maanden vóór mijn aanwerving al op de detailplanning gezet. Om 9.15 uur moest ik op het appel verschijnen.

Hoewel Scorebank in hoge mate geïnformatiseerd is kwam er ditmaal toch een nieuwe procedure die terugging naar de tijd van pen en papier.

Er moest een papieren aanvraagformulier ontwikkeld worden. Dit was speciaal voor sommige moeilijke klanten met veel geld die geen zin hadden om hun belegging te onderschrijven door middel van een computer. Normaal was zo'n werkwijze vierkant tegen de overgeorganiseerde idealen van Scorebank maar hier maakte men een uitzondering. Want de combinatie 'moeilijke klant' en 'veel geld' sloeg in als een bom. Voor het vege geld, het slijk der aarde én hun reputatie werden wel vaker dure principes overboord gegooid.

De uitleg van Snorrieborrie duurde hooguit enkele minuten. Zijn uitleg was even arrogant als nutteloos. Vragen werden afgeketst met oneliners als: 'Bespreek dit met de Generaal en zijn Sergeant!' of 'Steek hier niet te veel tijd in maar zorg dat er achteraf geen enkele klacht is.' Zo, dat was tenminste een duidelijke opdracht!